

## © ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ©

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ)

Μόλις έτελείωσεν ή λειτουργία στην εκκλησία τής Παναγίας τής Ὁδηγήτριας, τοῦ χωριοῦ Βεργίτζε Σαπρούνητῃ οἱ λειτουργημένοι ἤρχισαν νά βγαίνουν ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλον. Μόνον ὁ παντοπόλης Ἄντρεί Ἄντρείτς πρόκριτος καί ἀπό τούς γεροντοτέρους τοῦ χωριοῦ μένει στή θέσι του ἀκίνητος. Στηρίζεται στά κάγκελα τοῦ δεξιοῦ χοροῦ καί περιμένει κάτι. •

Τό ξουρισμένο παγῶν καί ὄχι λεῖο πρόσωπό του ἐκδηλώνει δύο ἀντίθετα συναισθήματα, ὑποταγή στήν ἄγνωστο εἰμαρμένη καί ἀπέραντο περιφρόνησι στα φορέματα καί πολυχρομα ὑφάσματα τοῦ περνῶντε ἐμπρός του. Ἔνεκα τής Κυριακῆς ἔχει φορέσει τά καινούργια του, ἕνα τσόχινο, πανωφόρι μὲ κίτρινα κοκκίλινα κουμπιὰ, γαλάζιο παντελόνι, καί στερεῆς γαλόσες τόσο μεγάλες καί ἀκοιμψες, ὅπου μόνον σέ ἀνθρώπους σοβαροῦς καί φιλόδησους μπορεῖ νά ᾄῃ κανεῖς.

Τά θολά ὀκνηρά μάτια του εἶναι προσβλωμένα στής εἰκόνας τοῦ κρέμουνται στό τοῖχο ἐκεῖνο τοῦ χωρίζει τὸ ἱερό. Βλέπει τά πρόσωπα τῶν ἁγίων, τὸ νεοκῶρο Μάτθει τοῦ φουσκώνει τά μάγουλά του φουσκώντας τά φῶτα γιὰ νά σβύσουν, τά προσκυνητάρια, τὸ τριμμένο ταπέτο, τὸ διάκο Ποπουχῶβ τοῦ βγαίνει βιασιῶδες ἀπὸ τὸ ἱερό καί πηγαίνει τὸ ἀντίδωρο στοὺς ἐπιτρόπους.... Τά ἔχει δῆ πρὸ πολλοῦ, τόσον καιρὸ τώρα καί τὰ γνωρίζει ὅλα σάν τῆς τσέπες του.... Μόνον ἕνα εἶνε παράδοξο καί ὄχι ὅπως πάντα. Κοντὰ στή δεξιά πύλη στέκεται ὁ Παῦλ-πᾶ-Γρηγόρης, τοῦ ἀκόμη δὲν ἔχει βγάλει τὴ στολή τῆς λειτουργίας καί συσπᾶ τὸ πρόσωπό του μὲ θυμὸ.

— Νᾶναι καλά, ἀλλὰ τίπως ἄραγε κάνει σημεῖα; σκέπτεται ὁ παντοπόλης. Κάνει νόημα καί μὲ τὸ χέρι! Χτυπάει καί τὸ πόδι του! Καλὴ ἱστορία καί αὐτὴ Παναγία μου! Μὰ γιὰ ποιὸν ὅμως πρόκειται;

Ὁ Ἄντρεί Ἄντρείτς περιρρέει τὸ βλέμμα του καί βλέπει, ὅτι ἡ εκκλησία εἶναι σχεδὸν ἀδεινή. Μόνον στή θύρα τῆς ἐξόδου εἶναι ἀκόμη καμμιὰ δεκατριὰ ἄνθρωποι, μὰ καί αὐτοὶ ἔταιδῆ βγαίνουν ἔχουν στοιμμένες τῆς πλάτες τους στό ἱερό.

— Ἔλα λοιπὸν ὅταν σέ φωνάζουν! Τί κάθισα ἐν αὐτοῦ σάν κολῶνα,

ἀκούεται λέγοντας ἡ θυμωμένη φωνὴ τοῦ παππᾶ-Γρηγόρη.— Ἐσένα φωνάζω!

Ὁ παντοπώλης βλέπει τὸ κόκκινο ἀπὸ θυμὸ πρόσωπο τοῦ παππᾶ Γρηγόρη καὶ ἐννοεῖ ὅτι ὁ θυμὸς καὶ τὰ νοήματά του ἦσαν γι' αὐτόν. Ἀπότομα ἀφίρει τὰ κάγκελα καὶ προχωρεῖ.

— Ἀντρέϊ Ἀντρέϊτς, ἐσὺ ἔστειλες τὴ σημείωσι ποῦ ἔγραφε νὰ μνημονεύσουμε τὸ ὄνομα τῆς μακαρίτισσας τῆς Μαρίας; ῥωτᾷ ὁ πνευματικὸς μὲ θυμὸ.

— Ναί ἐγώ.

— Ὡστε ἐσὺ ἔγραψες αὐτό; Ἐσύ;

Καὶ ὁ παππᾶ-Γρηγόρης τοῦ κρατᾷ θυμωμένος τὴ σημείωσι ἐμπρὸς στὰ μάτια του.

Στὴ σημείωσι ποῦ εἶχε δοθῆ ἀπὸ τὸν Ἀντρέϊ Ἀντρέϊτς μὲ μιὰ προσφορὰ, εἶναι γραμμμένα μὲ μεγάλα πλάγια γράμματα « Ὑπέβ τῆς ψυχῆς τῆς προκεκοιμημένης δούλης τοῦ Θεοῦ Μαρίας τῆς πόρνης ».

— Σωστά..... ἐγὼ τὸ ἔγραψα,..... λέει πάλι ὁ παντοπώλης.

— Πῶς ἐτόλμησες νὰ γράψῃς ἓνα τέτοιο πράγμα; μουρμουρίζει ὁ πνευματικὸς καὶ στὸ βραχνὸ αὐτὸ μουρμουρίσμα γίνονται ἀντιληπτά θυμὸς καὶ ἐκπληξις.

Ὁ παντοπώλης τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία καὶ τρομάζει. Ποτὲ στὴ ζωὴ του ὁ παππᾶ-Γρηγόρης δὲν εἶχε μιλῆσει μὲ τέτοιο τρόπο σὲ ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς προκρίτους! Καὶ οἱ δύο σιωποῦν ἓνα λεπτὸ καὶ κυττάζονται στὰ μάτια. Ἡ ἐκπληξις τοῦ παντοπώλου εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε τὸ παχὺ τοῦ πρόσωπο πλαταίνει σὰν μαλακὸ ζυμάρι.

— Πῶς ἐτόλμησες νὰ τὸ κάνῃς; ἐπαναλαμβάνει ὁ πνευματικὸς.

— Ποιό; ῥωτᾷ ὁ Ἀντρέϊ Ἀντρέϊτς μὲ ἀπορία.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνει; λέει ὁ παππᾶ-Γρηγόρης μὲ ἐκπληξι. Τὶ ἔχεις στοὺς ὤμους σου, τὸ κεφάλι ἢ τίποτ' ἄλλο; Δίνει; σημείωσι γιὰ τὴν ἀγία τράπεζα, γράφεις ὅμως στὸ χαρτὶ μὴ λέξι ποῦ οὔτε στὸ δρόμο δὲν πάει νὰ τὴν πῆς. Τὶ ἀνοίγεις τὰ μάτια σου; μήπως δὲν ξέρεις; τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις;

— Αὐτὸ τὸ λέτε γιὰ τὴ λέξι πόρνη; μουρμουρίζει ὁ παντοπώλης κοκκινίζοντας καὶ ἀνοικοκλείνοντας τὰ μάτια του. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς μὲ τὴν εὐσπλαχνία του ἔχει..... Ἐσυγχώρησε τὴ πόρνη..... Καὶ πῶς πρέπει κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴ λέξι, φαίνεται ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίως. Ὁ παντοπώλης θέλει νὰ φέρῃ καὶ ἄλλο ἐπιχειρημα γιὰ τὴν ὑπεράσπισί του, ἀλλὰ τὰ χάνει.

— Ὡστε ἐσὺ ἔτσι τὸ ἐννοεῖς! φωνάζει ὁ παππᾶ-Γρηγόρης χτυπώντας τὰ χέρια του,—ὁ Κύριος τὴν ἐσυγχώρησε—μὲ ἐννοεῖς; τὴν ἐσυγχώρησε, ἐσὺ ὅμως τὴν καταγορεῖς, τὴν βρίζεις, τῆς δίνεις ἓνα ὄνομα ποῦ δὲν πρέπει, καὶ σὲ ποιδν; στὴ μακαρίτισσα τὴ κόρη σου! Μὴ τέτοια ἀμαρτία δὲν βροίσκεται οὔτε στὰς ἁγίας Γραφὰς, οὔτε πονηρά.

Ἐγὼ σοῦ λέω: Δὲν πρέπει νὰ κάνη κανεὶς τὸν ἔξυπνο. Ἄν σοῦδωκε ὁ Θεὸς μυαλὸ γιὰ νὰ σκέπτεσαι καὶ ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ τὸ μεταχειρισθῆς, μὴ σκέπτεσαι καλύτερα... μὴ σκέπτεσαι καθόλου, ἀλλὰ σὴν πᾶναινε.

— Ἀλλὰ αὐτὴ ἦτανε μία.....μία θεατρίνα μὲ συμπάθειο, λέει ὁ Ἄντρεί Ἄντρείτς.

— Μία θεατρίνα, ὅ,τι καὶ ἂν ἦτανε, ἐσὺ πρέπει μετὰ τὸ θάνατό της νὰ τὰ λησμονήσης ὅλα, καὶ ὄχι νὰ γράφης τέτοια πράγματα στὴ σημείωσι.

— Σωστά.....λέει ὁ παντοπώλης.

— Ἐπρεπε νὰ σοῦ ἐπιβάλλουνε κανόνα. Φωνάζει ὁ διάκος μὲ τὴ βαθεῖα του φωνῆ, βλέποντας μὲ περιφρόνησι τὸ στενοχωρημένον πρόσωπο τοῦ Ἄντρεί Ἄντρείτς,—τότε θὰ ἄφινες τῆς ἔξυπνάδες. Ἡ κόρη σου ἦταν γνωστὴ ἠθοποιὸς. Γιὰ τὸ θάνατό της μάλιστα ἔγραψαν καὶ ἡ ἐφημερίδες.....ἡ ἰσόσοφε!

— Σωστά.....πραγματικῶς.....ἡ λέξις αὐτὴ δὲν πηγάζει, μουρμουρίζει ὁ παντοπώλης, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσω πάτερ Γρηγόρη, ἰ. ἂ... γιὰ νὰ κατελάβετε καλύτερα πειδὸν εἶγατε νὰ μνημονέψετε. Δὲν γράφουν στὴς τυπομένους εἰδοποιήσεις: Ἰωάννου τοῦ παιδὸς, Πελαγίας τῆς πνιγείσης, Γιάγκου τοῦ πολεμιστοῦ, Πάβελ τοῦ φουθενότος, καὶ πολλὰ ἄλλα;... Ἐτεὶ ἦθελα κ' ἐγὼ.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω αὐτό. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ, πρόσεχε ὅμως ἄλλη φορὰ. Πρὸ πάντων μὴν' κάνεις τὸν ἔξυπνο, νὰ σκέπτεσαι ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Κάνε δέκα μετάνοιες στὴ προσευχὴ σου καὶ πῆγαινε.

— Καλὰ, λέει ὁ παντοπώλης χαρούμενος γιὰτὶ ἐτελεέωσε τὸ μάθημα τῆς ἠθικῆς, καὶ προσδίδοντας στὸ πρόσωπό του ἔκφρασι ἀξιοπρεπείας. Δέκα μετάνοιες. Πολὺ καλὰ, ἐκατάλαβα. Τώρα ὅμως ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς κάνω μιὰ παράκλησι.....ἀφοῦ ἦμιον πατέρας της.. καὶ ἀφ' οὗ αὐτὴ ὅπως καὶ ἂν ἦτανε τὸ ξέρετε μόνοι σας ἦταν κόρη μου, θὰ ἦθελα..... μὲ συγχωρήτε, νὰ τῆς κάνετε ἓνα μνημόσυνο.

— Μπράβο, λέει ὁ Παππαγρηγόρης ἔτσι μ' ἀρέσης. Αὐτὸ εἶνε καλό! Πῆγαινε! θ' ἀρθομε ἀμέσως.

Ὁ Ἄντρεί Ἄντρείτς φεύγει σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ στέκεται, κόκκινος καὶ μὲ ἔκφρασι ἀνάλογο μὲ τὴν ἐπίσημο στιγμὴν στὴ μέση τῆς ἐκκλησίας. Ὁ νεωκόρος Μάτσει βάζει μπροστὰ τὸ τραπέζι μὲ τὰ κόλυβα καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀρχίζει τὸ μνημόσυνο. Σιγῇ βασιλεύει στὴν ἐκκλησία. Μόνον ὁ μεταλλικὸς ἤχος τοῦ λιβανιστηριοῦ καὶ ἡ ψαλμοδιὴ ἀκούονται.

Κόντὰ στὸν Ἄντρεί Ἄντρείτς στέκονται ὁ νεωκόρος Μάτσει, ἡ μαμμὴ Μακαρογέβσκα μὲ τὸ παιδάκι της μὲ τὸ ἀπεξηραμένο χέρι. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς κανέναν ἄλλον δὲν βρῖσκεται μὲς τὴν ἐκκλησία. Ὁ διάκος

ψέλνει με ἄσχημη ἀντιπαθητικὴ, βαθεῖα φωνή, ἀλλὰ ὁ τρόπος ποῦ ψέλνει καὶ τὰ λόγια εἶνε τόσο πένθιμα, ὥστε ὁ παντοπόλης χάνει σιγὰ σιγὰ τὴν ἔκφρασι τῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ βυθίζεται στὴ λύπη του. Θυμᾶται τὴ Ματούσκα του.... Θυμᾶται, εἶχε γεννηθῆ τὸν καιρὸ ποῦ ἦταν ὑπηρετὴς στὸ Βέργιγγε Σαπροῦντη. "Ὀλος ἀφοσιωμένος στὴν ὑπηρεσία δὲν ἐπρόσεχε πῶς ἡ κόρη του ἐμεγάλωνε. Δὲν ἔδωσε καμιὰ προσοχὴ στὴ μακρὰν περιόδου ποῦ ἦταν ἓνα χαριτωμένο πλασματάκι μὲ ξανθὸ κεφαλάκι καὶ μεγάλα βαθνὰ μάτια. Ἀνετράφηκε ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ ὑπηρετῶν ποῦ εὐνοοῦνται ἀπὸ τοὺς κυρίους των, μὲ χάδια μαζὺ μὲ τὰ ἴδια τους κορίτσια. Τὰ ἀφεντικά τὴν ἐμαίθαν νὰ διαβάξῃ νὰ γράφῃ, ἀκόμη καὶ νὰ χορεύῃ, αὐτὸν ὅμως δὲν τὸν ἐνοίαζε ἡ ἀνατροπὴ τῆς. Καμιὰ φορὰ ὅταν τὴν ἀπαντοῦσε κατὰ τύχην, ἐθνημώτανε πῶς ἦτον κόρη του καὶ ἀρχίζε νὰ τῆς μαθαίνη, ὅσο εἶχε καιρὸ, προσευχὲς καὶ ἱερὰ ἱστορία. "Ὡ τότε τὸν ἐνόμιζαν ἀκόμη γιὰ βαθνὴ γνώστη τῶν ρητῶν, τῶν εὐαγγελίων, καὶ τῆς ἀγίας γραφῆς! Τὸ κορίτσι του τὸν ἀκούγε μὲ εὐχαρίστησι ἂν καὶ ἔπερνε ὑφὸς σκυθρωπό. "Ἐλεγε τῆς προσευχὲς χωρὶς πολλὴ εὐχαρίστησι, ἀκούγε ὅμως μὲ προσοχὴ τὸν πατέρα τῆς ὅταν τῆς διηγῶταν τῆς ἱστορίας προσπαθῶντας νὰ ἐκφραῖεται μὲ καλὴ γλώσσα. "Ἡ τιμωρία τῶν Σοδόμων καὶ τὰ βάσανα τοῦ μικροῦ Ἰωσήφ τὴν ἔκαναν ν' ἀνοίγῃ πλατεῖα πλατεῖα τὰ μάτια τῆς...." Ἐπειτα ὅταν ἄφισε τὴν ὑπηρεσία καὶ ἀνοίξῃ μὲ τῆς οἰκονομίας του τὸ μικρὸ μαγαζὶ στὸ χωριό, ἔφυγε ἡ Ματούσκα μὲ τοὺς κυρίους γιὰ τὴ Μόσχα.....

Τρία χρόνια προτοῦ πεθάνῃ ἦρθε γιὰ λίγο στὸ πατέρα τῆς. Μόλις μπόρεσε νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἦταν μιὰ νέα ὁμορφοκαμιωμένη γυναῖκα μὲ φέροσιμο καὶ ντῆσιμο κυρία. Ἐμίλαγε μὲ ἐκφράσεις τῆς γλώσσας ποῦ γράφεται καὶ κοιμῶνταν ὡς τὸ μεσημέρι. "Ὅταν ὁ Ἀντρέϊ Ἀντρέϊτς τὴν ρώτησε τί δουλειὰ κάνει, αὐτὴ ἀπάντησε κυττάζοντάς τον τολμηρὰ στὰ μάτια. — Εἶμαι ἠθοποιός. Τέτοια εὐκρίνειται ἐράνηκε στὸν ἀλλ' ὅτε ὑπηρετὴ ὅσῃν τὸ μεγαλύτερο ὕψος τοῦ κυνισμοῦ. "Ἡ Ματούσκα ἀρχισε νὰ κομπάζῃ μὲ τῆς ἐπιτυχίες τῆς στὴ ζωὴ τῆς. "Ὅταν ὅμως εἶδε πῶς ὁ πατέρας τῆς ἐκοκλίνιζε καὶ ἔκανε χειρονομίες ἐκπλήξεως, ἐσώπασε. Καὶ σωπαίνοντας, χωρὶς νὰ βλέπωνται, ἔζησαν μαζὺ δύο σχεδὸν ἐβδομάδες. Πρὶν φύγῃ παρεκάλεισε τὸν πατέρα τῆς νὰ περπατήσουν στὴν ἀκρὴ τοῦ ποταμοῦ. Πῶς τοῦ φάνηκε ὅταν ἔπρεπε νὰ φανῇ τὴν ἡμέρα ἐμπρὸς σὲ τιμίους ἀνθρώπους μὲ τὴν κόρη του τὴ θεατρίνα! — Τί ὠραίες τοποθεσίες ἔχετε ἐδῶ! εἶπεν ἐνθουσιασμένη στὸν περίπατο. — Τί κρημνοὶ, βάλτοι, πρασινάδα! Θεέ μου τί ὁμορφὴ ποῦ εἶν' ἡ πατρίδα μου! Καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ.

— Αὐτὲς ἡ τοποθεσίες πιάνουν μονάχα τόπδ.... ἐσκέφτηκε ὁ Ἀντρέϊ Ἀντρέϊτς κυττάζοντας τοὺς κρημνοὺς, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς κόρης του.



ΑΓΓΕΛΟΣ



Γλυπτικόν ἔργον Γ. ΧΑΛΗΣ

Αυτὴ ὅμως ἔκλαιγε, ἔκλαιγε καὶ ἀνάσαινε ἀπληροῦ τὸν ἄερα, σὺν  
 νὰ αἰσθανόταν ὅτι δὲν θὰ ἀνάσαινε γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα,....

Ὁ Ἄντρέϊ Ἄντρέιτς κοιτάζει τὸ κεφάλι τοῦ σὺν ἄλογο τοῦ δια-  
 γώνου ἢ μὴ γέως καὶ ἀρχίζει νὰ στενοχωροῦνται γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξε-  
 γιάσῃ τὴν πιερὸς ἀναμνήσει: - Συγχώρησον, Κύριε, τὴν δουλὴν σου  
 Μαρίαν τὴν πόρνην, μουρμουρίζει, καὶ χέρισον αὐτῇ ὅλας τὰς ἀμαρ-  
 τίας». Ἡ ἀνάριστοι λέξι: πάλιν τοῦ ξεφεύγει, αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ ἐν-  
 νοεῖ. Ὅτι ἔχει καθήσῃ στὴ δεινὸν ἐνὸς ἀνθρώπου, ὄχι μόνον ἡ  
 διδασκαλίαι τοῦ πατρὸς-Γρηγόρη δὲν μποροῦν νὰ τὸ διώξουν εἰς  
 καὶ ὅτιοι δῆποτε μέσο ἔστω καὶ τὸ πρὸς δραστηκὸ, θὰ ἔμειναν ἀτε-  
 λεσφόρητο.

Ἡ Μακαρογέβασα ἀνιστενάζει καὶ μουρμουρίζει κἄτι, στεναίζοντας  
 βαθεῖα. Ὁ Μίτγα μὲ τὸ ἀπεξηρημαμένο χεῖρ εἶναι βυθισμένος σὲ σκέψεις.  
 —..... Ὅπου οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμὸς..... ψέλλει  
 ὁ διάκος.

Ἀπὸ τὸ λιβανιστῆρι βγαίνει γαλάζιος καπνὸς καὶ ἀνεβαίνοντας,  
 λούζεται στὴ πλατεὶ ἰοξὴ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, τοῦ χωρίζει τὴ σκυθρωπὴ  
 νεκρὴ κενότητα τῆς ἐκκλησίας σὲ δύο μέρη. Καὶ φαίνεται σὺν νὰ βρι-  
 σκεται μαζί μὲ τὸ καπνὸ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς πεθαμένης, μέσα στὴν ἀχτίνα  
 τοῦ ἡλίου. Τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, τοῦ θημίζουσι τὰ κατσαυὰ μαλλιά  
 ἐνὸς παιδιοῦ, στρέφονται, φεύγουσι ψηλὰ στὸ παράθυρο, μαλακώνον-  
 τας δειλὰ τὴν πυκνότητά τους ἔμπρὸς στὴ λύπη καὶ τὸν πόνο, τοῦ αἰ-  
 σιόλουσι ἢ δύσιμας αὐτὸς ψυχῆ!..

(Μετάφρασις)

Π. Χ. Τ.

## ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

### Εἰς ἐπικήδειον ῥήτορα



Κοιμάται ἐδῶ, καθηγητὴς καὶ ῥήτωρ γλαφυρὸς  
 πίδαρε ἀπ' τὸν καῖμό του  
 πῶς θὲν μεταδοσὲν ἡ ἀπαγγελίη μογαχὸς  
 τ. τ. ἐπικήδειόν του.

Χρ. Ἐδπ.

### Εἰς κατάστημα ἀποικιακῶν

Μὲν τὰ νὰ ἔχη ὁ Τσουῆν, ὁ Λύκος καὶ ὁ Μαγιάλης  
 μισοστάσιο σήμερον; ληϊκὰ ποῦ κλ. βουνῶ  
 [αὐτὸς πό τις.

Δὸν Ζουάν

